

Lehoczki Károly

TENSZ

LEHOCZKI KÁROLY

TENSZ

A TENSZ egy versforma.
Kötetlen fordított csonka TtENoSZ.

ISBN 978-963-06-6785-2

Szerzői kiadás
Minden jog fenntartva
© Lehoczki Károly, 2009

A borítót tervezte Damó István

2009

TARTALOM

A tél szívemnek...	Nemdohányzó
Keményebben!	Rémálom
Farkasvágtá	Reggeli káprázat
Új világ	Bizonyítékon alapuló költészet
Napraforgó	Bárdokkal énekelve
Munkaátkezés	Szeszélyes áhítat
Állomáson	Májusi erőszak
A Múza	A hídon
Second-hand	Séta nőnapkor
Az örök proli	Ima
Életkép	A völgyben
A főorvosnő	Panasz magamnak
Tél fikuszlombon át	K ZS
Készülődés szentestére	A Tél utcán
Felmosólány	Avarégetők
Hamvazószerda	Míntha...
A te nevetésed	Szeptember
Vonaton	Szilvia
A Kőhíd utcán	K.M.M.
Zsánerkép verébbel	Japán akác
Lakitelek	Most, hogy
Négy vers a hiúságról	megfejtettem már
Rhondda-Cynon-Taff	Nem jövök
Zúgónál	Tizenkettedik
Kérdések Könyve	Szűz hóban
Hármasvers	Bronnie
Etűdök menyegzőre	Váratlan találkozás
E-mailezők	Visszajár a nyár
Hallgasd a harmonikát	Árnyas nappali
Hartai Bernadett	Este a hegyen
Titi	Polin
1999	Tündérfényben
Havazik	Testmeleg
Esik	Veszteségek
Szűkszávúan egy	Te vagy csak nekem...
látogatásról	

A tél szívemnek...

A tél szívemnek legmélyéig ér,
egy vagyok ez őszinte világgal,
díztelen, komor.

Nem lobbizom semmilyen nyárral,
és önhitemben meg nem alkuszom.
Nincs érte bér.

Csillámlón az óriás semmiben
bolyongok. Nem hív senki sem.
Hívatlanul török rátok újra!
Igen mély a világ hidegének kútja!

Keményebben!

Fogalmazz keményebben!
Meggyőződésből gyilkoltak is már.
Mily iszonyú ború a legyőzött szemekben! –

– ölben a kéz, reszket a váll.
Föl, föl emberi szóra, riadóra!
Oly késői már az óra!

Ezt a hitet a bankban vették,
otthagyta érte mind a lelkét.
Veszélyesebben írd a versed!
Ne késlekedj! Nem kegyelmeznek.

Farkasvágta

Farkasok közt farkasként vonyítsz,
felszakítod társad vékonyát,
kapzsi éhed űz az éjen át,

vonz a préda buja melege,
száll a horda, s te robogsz vele,
mind ki retteg meglapul, sunyít.

Húsod hajt, nyugalmad nincs sehol,
gyönyöröd halálos félelem.
Sorsunk, hogy így hozzámig loholj,
vért hörögve megmérkőzz velem.

Új világ

1.

Felkent papja ez új világnak
degesz bukszából mormol imát,
teli tüdőből bőg a kántor,

a nép meg fújja már magától,
csak le ne szakadjon a karzat,
amint lesik a bankjegy-bibliát!

Hiszik, vagy sem, Isten megadhat
egy még újabb kort, hol beállnak papnak
s köröttük zeng majd a kórus,
ki tudja? Titkos, halálos kór ez.

2.

Csóró! – az utcán, ha bekrepálsz,
felböfög a virtuális élet,
tódít a sajtó, a rádió zihál,

meg se kóstol az enyészet,
mutogat a TV este nyolckor,
elcsámcsog rajtad az utókor.

Áruvá leszel, míg most nem vagy
senki, kutyád is elhagy.
Micsoda megveszekedett kabaré!
Röhögj! Ez a hely nem a szavaké!

3.

Kórházi park. Gubbatag beteg
mereng rissz-rossz padon. A napokban műtik.
Lombon áttörő vékony fényeket

babrál, lábánál buja gizgazok.
Kertészetért nem jár pont. Bágyadtan ragyog
a kései nap, rá, aki csak nyűg, velőig

rosszindulatú kórja
halált szül, meg költségvetési hiányt.
A kezelőorvosnak még adósa.
Méláz a gyomon, amint a fényre feltalált.

4.

Készül már a kibernetikus szerelem valahol
Nevadában, vagy Tokióban, hét lakat alatt.
Nem lázban hánytorogva, reszketőn, vakon, –

hideg nukleinsavakkal ölti össze, mi elszakadt
nő és férfi közt a vakmerő genetikus,
mű embert konstruál a jól képzett számár.

Kihűlt a nászi ágy. Karrier és vagyon
között az ember Istenhez, véli, eltalál
s meglopja. Orzott kincisével lelkendezve fut.
Torz dicsőség. Fattyára bűne visszaszáll.

5.

Korábban fennen magasztalta ő is,
(A párttól félt, vagy magától ámult a szája?)
hogyan egy év alatt lett „doctor juris”,

és a napi húsz levelet mellesleg kivágta,
míg öt méter könyvet írt gerincben,
néha tintával, száműzöttként tejjel.

Most ugyan kitől fél? Megint árulja magát?
Messziről megérezem a sakálok szagát.
A professzor úr stabilitásra int,
és labilis idegzetűnek véli Lenint.

6.

Pall Mall, Marlboro, Camel,
feszít a reklám, dög nagy lepedő,
pimaszul azt sem takargatva el,

„A dohányzás káros az egészségre”.
Főszponzorunk országgyűlési képviselő,
világfi, hetet-havat összeígér, de

Isten is szűk marokkal osztja
a jót, felőle tönk szélére mehet
a csóró, flancból vállalt egyesület.
„Rohadt alak vagyok” – hirdeti gatyája korca.

7.

Hét a hetediken ifjú hullik el!
Ez nem a jámbor krétai Minotaurusz,
Hollywood gyilkol, Multiplex.

Zacskóstól zabál fel, gyöngé Popcorn,
gyanútlan, pillekönnyű fiatalság,
kinek lidérces labirintus már az otthon

és jajgatva hívó szóra többé nem felel.
Flipperez, amíg a mákonyt kihozzák,
vihog, elbambul a vásznon
s nárcisz arccal kéjeleg magán.

8.

Hány lapod van, megmondom ki vagy.
A pancsernek TB kártyája sincsen
s felfordulhat egy utcai lincsen,

amit a melegebb fekhelyért vívott.
Ha degesz a bukszád és futja nőre,
adó-, meg bankkártya nő belőle.

Mágneskártyák bűvös rendszerében
a menő nyerő klasszisa kirobban,
blöfföl, cinkel, tarol a téten,
tőle Isten se csinálja jobban.

9.

Magánkívül dühöng a Pénz,
csapkod, ordibál, beidéz,
veri az asztalt: ejnye, ejnye!

Megmondtam paraszt, mulyának kuss!
Csördít a család-demokratikus
tőzsdekorbács, osztogat zsebből zsebbe,

dölyfös szabadság, bankszámla-önkény
diktál, munkanélküli tábor
lakója leszel, az adórendőr leápol
s jogban, békében lapítasz, szinte önként.

10.

Könnyen kiszámíthatnám,
hány zsemlét vehetnék
összegyűjtött verseim árán.

Ripsz-ropsz éhen pusztulnék,
ha abból kéne megélnem,
amit a költőnek odavetnek,

viszont elvárják, legyenek eretnek,
csak hogy nincs aki nem csalt még
s a költő is tanul más kárán.
Pénz: igazság, érdem.

11.

Tizenhat éves forma volt a lány,
barackos bőrén lángvirágos fények
villódtak, mint meszelt házak falán

vasárnap délelőtt. Gyűrött mezei csokor
omolt elé szavam, s megégtek
pörgő szirmai a bíbor ajkakon.

Rikító bankókkal kápráztatta a kor,
tőlem távoli rejtelmekbe révedt,
ábrándozó halott anyám
volt ő, ki e vad körforgásban újraéledt.

12.

Nem szólhatok másról, mint a máról,
volt költőknek is akadt szépen dolga
s nem gondolom, hogy a harmincadik század

jobbítani hozzád visszanyúlna.
Magamról a sminket, ha volt is, lefosztom,
hogy felismerj, míg állok e háládatlan poszton,

– körbelihegnek alantas vágycak,
sunyi tettek, rívás a sajtó fájtól –
és a te bűnöd is feloldozzam szómmal,
szemedbe nevessek: Boldog leszel, jól van!

Napraforgó

Keletnek virult, amikor öntudatra ébredt,
eszmét szikrázott és a Helyi Hatalom
Vezére gyűjtötte róla a mézet.

Mindig csak vakmerőn szembefordult a Nappal,
privatizált, amikor hazát rabolni kellett,
vagyont harácsolt hivalgó hitélet mellett.

Most dicsőségben szór talmi lángot,
hiszi, az örök fény forrása Ő.
Verebek lepik el majd a túlrejt virágot,
magját kiveri szél, hűsítő éji eső.

Munkaétkezés

Vacsoráztunk. Jóltartott gyomrok
próbáltak hévvel betelni. Felemlegettünk
néhány fakult, bajtársi arcot,

nagy bölcsen turkálva ételben
és sorsokban. Nekünk sikerült mélyre legyűrnünk,
ha öklendezve is, a múltat.

Tedd túl magad a félelmen
pajtás, vagy renyhe gigádon akad,
mi előtted még habzsolatlan maradt.
Zabálj! A szolidak hamar kimúlnak.

Állomáson

Kerek órát késik a vonat,
a topmenedzser gyomra összeszűkül,
a nagy boltot, a francba is, kihagyja!

Én kitámaszkodom ide a napra,
bambulom a kókadt muskátlikat,
valami fránya jókedv bizserget belül.

Eljött az én időm, a profit fekete napja,
az örök nihilt körmölöm fecnire.
A versenyember kiguvadt szeme
értetlen vizslat bűvös igém körül.

A Múza

A Múza markában dörgő légalapács,
félálmában görnyed egy mély, lucskos gödörre
hajnali ötkor a sarki csőtörésen.

A Múza bolti árus, epilepsziás,
a főnök ordít, tettetés a görcse,
levonja a bérét, míg ájultan hevert.

A Múza a máját elitta régen.
Kikéri a fröccsöt, a szokásos felest,
hazatántorog, valamit motyog, gurguláz,
ami dallam volt egykor, hit, szerelem, láz...

Second-hand

Húszas lámpa kancsalít az éjbe
külvárosi putri kajsza eresze alól,
az udvar sarán meg-megcsusszan a fénye,

rállobban a tárt kapun ki-be ténfergő
alakokra, akik egy teli furgon limlomot
cibálnak, össze-összemordulnak elnyomott

hévvel, majd a nyirkos sötétbe kifarol
aki fizetett. Az ablakon belátni. Se spaletta, se függöny.
Szanaszét holmik, amit már senki sem vesz
meg, hogy kenyér válhatna belőle, cigaretta, szesz.

Az örök proli

Vaskos ikrájú, szívós a bőre,
a profit megejtett bejárónője,
nyaranta fürdőruháról álmodik,

rásimul képzelt derekára,
nem fityingek az akciós ára
s szintartón állja a tenger hullámain.

Nehéz, ha néz, a hangja omló kelme,
hatvan bruttó a jövedelme
egy sorsát nyüvő multinál,
s szívemben tonnás szobra áll.

Életkép

Áll lazán, a szeme meg se rebben,
ujjából a vére lassan a sörbe lecseppen.
Lába alatt a barna-bíbor tócsa

a rázkódástól mintha egyre távolabb tolulna.
Zsebébe nyúl, kiszedi a maradék szilánkot,
a nyitott ablakon a zúgó légből kidobja.

Alig feltűnő, hogy nadrágja szára s cipője elázott.
Kocsmaszag kél, cseppet sem idegen
az olaj, a bagó és az utazók szagától. Hidegen
tekint szét. Vékony, kopasz, úgy tizenöt éves forma.

A főorvosnő

Telt húsán a reggel
olcsócska fénye
összecsillant a büszke ékszerekkel.

Konferenciára indult sietve-késve.
Az átjáróban egykedvű tömeg
és huzatos november

áramolt, csikkek, hajléktalanok
heverték. Vakmerőn hunyorgott egy
lidérces napsütésbe, míg továbbfurakodott.
Az alvók lábát rutinnal kerülte meg.

Tél fikuszlombon át

A lombon túl bokáig ér a hó,
térdig ér a csönd és derékig a szegénység.
Odakinn, idebenn megkapó

harmónia. Míves rajzolat a dér
az ablakon s éppen csak hallható
a suttogás, hogy „vállalkozás”,

„fedezet”, „kondíció”, „reálbér”,
s mi idebent kél, a többi nesz.
Üveges szemmel tekint be a tél.
Haragoszölden villan ki a fikusz.

Készülődés szentestére

Karácsony. Estig számolok.
A költő is üzletember
forintos őrületben.

Hitem tavaly eladtam már.
Nem sokat hozott, annyival
följebb is szökött az ár.

Kivénhedt gyermek, sziporkás
ünnepünk megkopva félem.
Anyámhoz bújnék, – halott.
Apám pénzét emészttem.

Felmosólány

Két ölelkező szemét
végigemelte a termen,
megkerült minden tekintetet.

Sok volt a kosz, a vödörre hajolt,
a rongyra, csisz-csosz,
húzták a karjai.

Hallgatott.
Beszélni senki nem mert.
Lódított két nagy szemén,
feltörölte és továbbment.

Hamvazószerda

Különös utazás, visszafelé oldalazunk
az időben. Tegnap még csütörtök volt,
vérvörös, ma szerda van, hamvazó.

Böjt jön. Tilos a hús, tilos a szó,
s ki homlokán nem hamuval jelölt, koholt
vádak elől hallgatva meglapul.

Zsoltárok negédes muzsikája szól.
Az igazak az égben reményt veszelve sírnak.
Megint a tömeg! A fejekre szórt hamu alól
fel-felparázslík egy-egy vörös csillag.

A te nevetésed

A te nevetésed itt az én titkos menedékem!
Nem tűzpiros Mercin jársz, mint aki nappal
nejébe mar, de letejel s mellébújik éjjel.

Idegőrlő lehet kedvére keresni.
Tragacsod vágtat, villogsz a fogaddal,
hadd irigykedjen a fakó Nap az égen.

Bevág a szél, nyakadra hajlik szeretni.
Robogj! Ez a világ mindent fillérre kiszámol.
A nevetésed, amit ingyen ad még magából.
Kacagj! Ó, hogy szeretem a te nevetésed!

Vonaton

Vágtat a vaskígyó, hevült
gyomrában fáradt lelkeink,
a test üvegesen tekint

önnön elvesztett nyomába,
a megannyi tűrő társra,
kinek fáj, de muszáj e vágta

és a halott múltat siratva
elrévedez a horizontra,
jő-e a világnak parányi pontja,
ahol majd békén lenyugodna?

A Kőhíd utcán

A folyócska már régóta nincs sehol.
Vagy nem is volt itt sohasem folyó?
Sem híd, melyen a bámész nép peckesen

reménykeltőbb oldalra gyalogol,
ívelt kő vigyázza koppanó
léptét, hogy járása bátor, kecses legyen?

Ma deszka hajlik át poros aszfalt fölött,
rajta kőnek festett ripacs polietilén.
Egy méltóbb, igazabb világba költözött
a folyócska, a kőhíd s a büszke nép.

Zsánerkép verébbel

Megül a veréb a górelécen,
borzolja tollát, hull a hó,
méláz a gazda a gangon, fejében

ott terem már szikes öt holdon
az idei kenyér, rá adó,
s tudja, veszít a bolton.

Bambul a veréb egykedvűn.
Mit néz? A hátsó udvari rumlit?
A gazda rágyújt, kifúj a sűrű
hóba, jobb kedvre derül csipetnyit.

Lakitelek

1.

Fáradjanak be a kápolnába,
de csak pár szót váltsanak Istennel,
mert tizenkettőre ebéd!

Én sosem jártam a kápolnában még,
Istennel is nyakra-főre vitázom,
éhesen pedig bármikor jóízűt eszem,

hát csücsülök fanyalogva ez árnyékos lesen
a néptől lopott Népfőiskolán,
hol épp most támad föl Árpád fejedelem
s ebédhez ballag Lezsák, meg Isten oldalán.

2.

Észrevettek. Itt heverek dőréen egy padon,
látványosságna nem éppen ősmagyar.
Hu hú! – ez most bőszi vihart kavár!

A guide úgy tesz, mintha nem látna
s makacsul történelmi időkről papol.
A csoport ingerült, mint vészjósó

felleg, mely az ég alján verőfényben
tolul, de sem dörgés, sem hűsítő
zápor nem telik a meddő egekből,
csak a feszültség, a hiábavaló várakozás.

3.

Most már csönd van.
A juhar kissé megütközve legyint fölöttem,
összesugdos az akáccal.

A Nap nem látott semmit,
önmagától bambán elvakult,
idetűz, neki egyre megy.

Hajszálon múlt, hogy jót röhögtem!
A puszta kimért, akár a horizont, kerek.
Az istálló felől legyek zúgnak vadul
a magyaros lószarból. Nekik itt tetszik.

Négy vers a hiúságról

Már csak úgy

Már csak úgy írok verset,
mint a japánok;
évente egyet.

Ó, a hit régóta nem feszít!
Talán a hiúság, a düh,
ha faggatnának megint:

Írsz még? Mondhassam: Persze!
S mímeljük, mintha volna
ki szavakkal e romlást beragyogja,
s oly tébolyult, ki hinne benne.

Technika lesz

Technika lesz a vers,
mint a kurvával hálás.
A lelki maszlag csak feloldozódni kell,

ördögűző szentkép.
Hogy kenyéradó gazdád gyomrába tiporj
mely szponzor tűri el?

Hát csak brillírozz, fiú!
Technikád kolosszális! Örökkévalósággal kecsegtet.
A bálokon majd nevedről fecsegnek.
Te is az vagy, más is hiú.

Őrzi erényét

Poszt, pénz és politika
cédán a lábát szétveti,
kivénhedt riherongy.

Őrzi erényét szemlesütve
mind aki költő,
meg aki bolond.

Tiltott gyümölcsért hajt a hiúság,
asszonyom s a választási fordulat,
de ha költő nem, hát
bolond vagyok, ahogy elnézem magam.

Mit mondhatnék

Mit mondhatnék neked, aki az újra
idegen földön fát gyűjtesz az erdőn, mint
boldogult ősöd ötven éve?

Talán, hogy enyhébb lesz a tél,
s előtte még a nyár ingyen begyűjt,
s ha mégis eljön december vége

jeges havat hordva a karácsonyi malasztal,
te hiú ábrándot ne ringass, tudd,
aki szegény, örökre szegény,
és minden úr előtt örökre dús az asztal.

Rhondda-Cynon-Taff

Rhondda

Nagy, fehér sziklák között ered, s mintha végig vele görögnének a hegyek, több a kő, mint az árja. A mély, hosszú völgyeket is

inkább valami óriás kőgörgeteg, mint e hitvány folyócska vájta. Vaskos partján a bozótok itt-ott a vízig lenőnek, másutt rátelepülnek a házak,

s a belefördított szeméttől a nyers gyönyör a rúttal a sekély mederben együtt áznak. Nem tengerekhez törekszik, elől viháncol bárdolatlan párja, belévegyül, közösen vergődni-vigadni életre halálra.

Cynon

Félénk csillanás az ifjú pirkadatban a lombok és ormok alatt, ahol ered. Felszínre buggyanó éltető nedv,

cingár patak kutat szabad utat előre törjön, táplálkozzon és tápláljon majd, önmagában, másokban nőjön nagygyá az otthoni földön.

Vakon bízva fordul a völgybe, az anyja várja, s a néptelen, álom itatta reggelen ölelkezve incselkednek és kacagnak. Lent ébred a város. A szennyvízkiköpők felfakadnak.

Taff

Nem ered sehol. Tocsogós lápos sarakból
szivárog elő a hegyoldalon, aztán egyszer csak
folyó már. Törtet, rohan, buzdítja a Nagy Víz,

eljátszik véle, mikor megunta, elé áll.
Sörösdobozokat görget, felhajtja, a partra dobálja
mind. Felhabzik a kedve, odébb slisszol

nagyokat kacagva, szedje össze, aki akarja,
akinek fontos, tisztosnak lássék. A gát előtt megáll,
ahogy kell lezúdul, teszi a dolgát, nem is épp tessék-lássék.
Örvénylő duhaj, de rövid a meder, végül lemondva búsul.

Zúgónál

1.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz,
mint pihent arc feszül simára,
felhők fodrán méléz, gyönyörködik.

Elnyúlva karcsún a könnyű pára
tükrén derengve száll.
Így merengne bölcsen, boldogan,

de jaj, vár rá medre rideg törése.
Kövek hasító élén felszakad a csönd, a béke
s változva robajló árrá ős céltalan
rohan tovább vakon világgá.

2.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz
a medernek feszül, – hiába.
Dúl-fúl, tehetetlen erőlködik.

Világot önteni volt az álma,
most ott elöl komisz hatalmak
szabad útján nem engedik.

Tornyosuló indulattal dagad a hab,
ráront a gátra, s a karéjon átomolva
csillagot vet lelke fénye,
vágat dicsőn a messzeségbe.

3.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz
egykedvűen várakozik sorára,
ködös szemmel a semmibe tekint.

Miért kapkodna, elől oly hosszú a meder,
még éppen elég csip-csup munka várja.
Volt idő, a partot szabadon önthette el,

ma töltések szorongatják, kövek.
Derék a víz, ha unott árkokat követ,
s mint ki tudja dolgát, átcsorran a gáton,
sodródik tovább, úgy tűnik magától.

Kérdések Könyve

96.

Annyit ér a vers, mit ér a téma
s e témáról a tíz sor is regény.
Nos, így jár minden hetvenkedő legény,

ki talentumát bukmékerre bízza,
lázás munkát mímelve henyél
és árva sorát fifti megteszi,

teremjen TENSZ-et a vakszerencse,
dicsőüljön parnasszusi mennyekbe,
vagy hulljon pokolra, mihaszna zseni.
Kacagva kérdem, nyert, vagy veszített a téttem?

97.

Már sosem szokom le arról, hogy örvénylő női hajban,
mint hömpölygő folyam vizében megmerüljek, sodrás
ragadjon buján, csillámlón játszva, örökre nyughatatlan.

Már nem szokom le arról sem, hogy lelkemnek lelke barátom
szívemre vonjam éjjelente s csókot hintsek el homlokán
a kitagadott fagyos orosz síkon, vagy túl az óceánon.

Arról sem szokom le már, hogy pőre, rokontalan szavakban
talányos égi jelre szolgálomód a nincstre felvigyázzak.
Hazám legyen a hasztalan. Otthonom, ahova hiába vágyom.
Minderről nem szokom le már. Megmaradok eleve hibásnak.

Ki tudja, mióta bolyongok az anyag gigászi csillag-útján,
 hány alakban suhantam dicsőn, míg az ősi törvény le nem rontott,
 s előttem az iszonyú távon mily idő múlik, mire zezzugait bejárom?

Nekem itt élő és holt, és még a kozmikus por is régóta ismerősöm.
 Felverődik lépteim nyomán, sugárzó galacsinokba gyűlik,
 tüzel, majd önfényét megunva lomhán szerteszáll.

A múltat, jelent, jövőt már ezredszerre látom.

Miért rettegjek aprócska halálon, ha sorsom folyton-folyvást
 visszatérnem?

S ha túl messze vetődnék? Miért lennék gyarlón végzetemnek foglya?

Rólam az utolsó atom is tudni fogja, hogy emberi voltom
 méltósággal megéltem.

Hármasvers

Volt idő

Volt idő, mikor forró vízzel hígított
lekvárt vacsoráztam s titokban elfogott
a vágy, hogy a Duna-parton estidőn megálljak.

Most nézem, ahogy a terhes, munkavert uszályok
köveket hurcolásznak a Napba és gátak
közt zajgón omol a víz. Teázom.

Forrón gőzölgő szilvalekvárt hörpöl a szívem.
A folyó fölött alkonyi könnyű pára.
Nem gondolok a politikára.
Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.

Mint fölkelő szél

Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.
Nem mintha fáznék, inkább csak szomorú
vagyok, a túlpartról átint Tu Fu,

a kínai, hogy ami fáj, az az érdem,
s hogy tartsak vele, s hogy miért, ne kérjsem.
Mondják, e tájon volt már háború.

Harang kondul a folyam fölött. Besötétedett.
A régvolt ízek s az iménti színek egybeváltak.
Elindulok. Tudom, még van ahol várnak
felidézni múltból, jövőről fényes képeket.

Felidézni fényes képeket

Felidézni múlttól, jövőről fényes képeket,
habokon bucskázó békeidőt szeretnék.

Ki vándorolt síkon és hegyen

és égeti még száját az emlék
ne sírva – mint régen – emlegessék
míg távol volt, most köztetek legyen,

mert nézd, széles és mély a folyam
s hogy örvénylik az ár, amíg rohan
s a parton ki visszaint, mint Tu Fu boldogan
milyen kevés! Hát jöjj velem! Szívemben béke van.

Etűdők menyegzőre

1.

A gyülekezet szelíd csöndben felállt.
A fejek között átellenben, távol,
mint ifjúkoromtól, talán olyan messze

pillantását az az asszony kutató pillantásomban feledte.
Ő volt. Félénk mosoly görbült az ajkán,
szemembe régi idők melegének párája tolult.

Lobogó ifjak frigyére szállt az áldás,
az atya, a kar, a bűgő orgona
az örök, olthatatlan szerelemért miséztek.
Mi néztük egymást, ahogy korábban nem néztük soha.

2.

Nyúlós péntek este volt, eső vegyült a fáradt neonfénybe.
A transzporter fél kerékkal a járdán megállt.
Órák óta vártunk, ő félt, hogy majd nem jönnek érte,

de az üzlet üzlet, és százötven euro a fuvar.
Nem maradhat, dohogtam én is, máig tervezett
vendég, én félig sváb vagyok, génektől szervezett.

No meg az esküvő holnap. Szűkült a szeme, akár a gyomra,
felrántotta a transzporter oldalajtáját. Hat
nő ült benn. Külföldet járó galíciai munkavállalók.
Sötét szorult ki bentről, amikor beszállt.

3.

Cimbora! – sűrű, testes nagy véred
korhely istenek bora.
A tivornya temérdek,

csapra verték a szíveket!
Menyegző? Halotti tor?
Pazarlón patakszik a bor.

Húzzák a mulatóst, féktelen
járja az égi hatalom.
Szent véred, ó, Cimbora! –
kidólt nedű az asztalon.

4.

Egymás szemét szeretve járja
apa és lánya.
Lobog a lány menyegzői ruhája,

pördül a szilárdan tartó kézen,
haja vörös fonata tűz és szemérem,
mint rekkenő délben

a Nap, hányja a sugarakat.
Erőtől fogoly, erőtől szabad.
A tánc, ahogy a selyem, simul, ring, feldagad.
Apa és lánya. Bűbájban ringassad magad!

5.

A legjobb barát nő otthon a tv-t nézve
férje fülébe susmusol,
hogy ő bizony akkor sem ment volna,

ha hívják, szimpla kis esküvő,
tojik az egészre, mit nyavalyog annyit,
csak férfi lehet ilyen érzélgős bolond.

Fanyar mosollyal hallgatja a párja,
akár a bánat, nehéz a hallgatás.
Szeme a múltat és a jövőt bejárja,
a vőlegényen kívül nem is értené senki más.

6.

A vasbolt előtt a szilfák alatt megálltam,
jelen is voltam, nem is
a szombat délelőtti árnyban.

Muzsikaszóra hányódott a lelkem,
tiltották, odalopóztam,
mégsem sikerült teljesen odamennem.

Hiába később a cifra számovár,
dísz marad, hideg, annak is hamis.
A csók a forró, ahogy a lüktető orcára csattan.
Az a menyasszony holtáig elorzott csókjára vár.

7.

„Száz forintnak ötven a fele”,
bele a vonóba kéthavi bért!
Nagy franc volt az öreg rác.

Mit számít, hogy kölök még,
hadd lássák, nem akárki gyereke,
fulladjon a topis sváb!

Vigyed fiam, fűzd bele,
szóljon csak ide az a hegedű,
kenyere lesz ennek az együgyű
párocskának, nem kalácsa, ne törődj vele!

8.

Már jócskán lógott az eső lába,
mikor belevágott az ukrán délutánba,
hogy akárhol is, de felkutassa,

nászához a legkülönb baráttra szabva
azt, amiért végül bőrig ázott,
megvette, bár sokáig seholy se látott.

Fiókban maradt. Kár. Helyette két padlizsán
– mert meghívni a barát elfeledte –
lett a lecke. Valami hatalom úgy intézte, lám,
pont akkor járt Budán. Ki tudja, vajon megette?

9.

A főúton már gépfegyvertől terhes volt a torlasz,
mellékutakon lopóztunk, apró falvakon át,
riadtan követve egy máskor oly vidám tamburát,

menyegzőre hívott zokogva, jer, te menyasszony,
jertek, ti, holnapi háború temetetlen halottai,
vigadjunk, horvátok, szerbek, későn lesz már holnap.

Hullaszaga volt a lakodalomnak.

Két vad kóló között sugárban fröcsögött a bor,
ahogy a vér fröcsögött később a repedt ablakokra.
A bálterem sarkában bambán hevert a Tito mellszobor.

10.

Sűrű, hópelyhes éjszakába tömötten
a lakodalom zaja elmaradt mögöttem.
Barna selyemsálam alá vontam konok állam,

az elem, ahogy szakadt, huppogott ifjúi léptem alatt.
Lámpák gyulladtak, vagy a bennem ébredt
fényesség tündökölt, fehérlett?

Az idő kényes kedvére varázsolt.
Nagy úr, hát elherdálja, mit feltalál,
de sosem múlhat abból a különös éjszakából
az áttetsző fény, a csönd, a barna sál.

11.

Félénk mosoly görbül ajkamon,
eső vegyül a fáradt neonfénybe.
Csapra vertem a szívemet,

bűbájban ringató magam,
férfi, hogy lehetek ilyen érzelgős bolond?
Muzsikaszóra hányódik a lelkem,

bele a vonóba kéthavi bért!
De valami hatalom mindig úgy intézi, lám,
két vad kóló között elfröcsög a bor,
marad az áttetsző fény, a csönd, a barna sál.

E-mailezők

Lomha lucokban dobog az eresz,
ráhajol Walesre az óceán
nyirkos teste a nyúlós éjszakán.

Idebenn is éj van, bár ezer wattal lobog
a lámpa. Sebes ujjak zivatara pereg,
veri a társak magánya a flegma gépeket.

Nincs már, ki itt bármit is észrevesz.
Elnyílt szemekből gomolyog szét a pára,
s minden fény valahová máshová ragyog,
egy odahagyott, felhőtlennek képzelt világba.

Hallgasd a harmonikát

Kerülj beljebb,
ülj le,
hallgasd a harmonikát.

Nézz szemembe
titkolt
könnyeiden át.

Hidd el,
otthoni tájon
szól dal –
ríj, zokogj, mint a zápor!

Hartai Bernadett

(Huszonnyolc évvel később)

Megnyílt kohóból lüktetett a lég,
a jövő máglyája lobogva égett,
a tornác rekkenő betonján vad hévvel

szikráztak júliusi déltáji fények.
A falnak dőltem verses ájulatban
s a lángok közt egy név után kutattam:

Bernadett. Az idő tüzes tégelyében
épp csak kiöntve te tiszta, szűz anyag.
Ám démoni igézetem sem lehetett elég,
hogy embersorsodtól, Isten helyett, megóvjalak.

Titi

Gyermekkori ölelésbe vágyott. Haza.
Sír mélyéről kelt és jött el érte
a rég elporladt anya,

hogy bomlott agyát dicsérve
gügyögjön hozzá s szikár csontkezével
óvón a sárba elkísérje.

Most ott lakik már, ahol a mindenség titka
meredt szeme előtt, mint képeskönyv, kinyitva.
Lapozgat, s mert jó néne volt mindig
könyvjelzőt rak nekünk, ahogyan illik.

1999

Rég volt. Apám a gang végébe állt,
és az utolsó szál cigarettához
felszította az utolsó szál gyufát.

Erre a párosra évek óta várt.
„Nem szívok többet.” – mondta, majd álmos
füstöt eresztett a csurgó őszi eresznek.

Megadón, mint akinek kedvese elmegy,
de visszamarad ő, örökre magányos lelenc
gyermeke az időnek, tekintett; –
s tekintek rád ezerkilencszáz-kilencvenkilenc.

Havazik

Nézem a kinti télidőt,
ahogyan egy szoba konyhánkból
gyermekkoromban a havazást.

Vert falú házunk szűk ablakába
felhúzott térddel beültem
és lelkemig púpoztam a hulló pelyheket.

Hányták a havat az öreg svábok,
játékból volt az egész világ.
Most is, mintha bábszínházat
figyelnék. Hullik a hó, lyukas paraván.

Esik

A langyos estben áztatón szítál
tengereknek bölcs, higany nyugalma,
tar ágakat füröszt, s a kedvem.

Így hullik évmilliók óta már,
és nincs is másnak fölöttem hatalma,
mint e víznek, mit lázas arcomra mertem.

Tudom, most van, ki bánja gyarló bűnét,
míg másoknak e szent eső se szent.
Nyújtózik a csupasz élet odafenn,
issza feloldozó őselemek hűsét.

Szükszavúan egy látogatásról

A hokedlin alma, szőlő, meg édeskés
őszai fájdalom, mint szemed opálján,
ahogy a fények hűvös remegésén elmerengsz.

A tanyád kissé koszoska,
elnyűtt nyugagyakon üldögélünk,
volt férjed izgágán tüntet, elvonul.

Lám, megértük tavasznak, nyárnak gyümölcsét,
ellobbantak a lángok, csak valami
sejtelmes vágy sziporkázik a késő délutánban
s rebbenő, vízenyős tekintetünkben.

Nemdohányzó

Megkértem a hölgyet, feljebb tolná-e
az ablakot, huzat van,
de nem tehetette, fűtenek, felelte, elviselhetetlen.

Nem vitattam. Szeptemberi kristály révületben
a kocsi előterébe kitelepülve
matattam tegnap esti komisz versikémet.

A hölgy később kijött, rágyújtott és a füstöt
méla ábrázatomba fújta. Nemdohányzó, dohogtam.
Fenéket! – rikoltott. A kalauzhoz rohanhat panasszal! –
– s elfordult. Bámultam a hátán gomolygó ezüstöt.

Rémálom

A Nagy Víz ásít, körbekémelel, s mint roppant halak
vízenyős figyelme lesi a prédát a rezzenő iszap alatt,
kiválaszt. Hah! – ez itt a megvert, támolygó, gyenge,

s az éjszakával csellel összesűgva
nyirkos lehelete szívárog be lepusztult odúmba.
Jön anyám is, csalva, hogy halott világa

irgalmasabb, mint lenni itt fogolyként árva.
Birkózom vele, seprővel reszkető kezemben
támadom, hogy még hagyjon élni engem.
Ó, – szabadság! Lelkek viszonzatlan szerelme!

Reggeli káprázat

Vihar utáni reggelen füstöknek szőke szála
lustán lebeg, majd hull alá
a völgy karcsú nyakára.

Álom itatta tág szemek merülnek el a kékbe,
mintha egy vonatnyi felnőtt gyerek
letűnt tündérmesét idézne.

S a hegyek hálásan hajlanak
a siető gépnek utána,
míg az tovatűnik ezüsthaj alatt
a város lüktető robajába.

Bizonyítékon alapuló költészet

Ma még talán boldognak is láthatom a dombot,
ahogy az ünnepvégi kókadt napsütésben elhever
s szuszogó mellkasán a birkanyáj szőrcomót legel.

Talán még nem kell bizonyítsam, valóban boldog,
vircsaftok után a pára enyhítőn terül a bozontos kebelre,
böffent, ásít, hunyorog, lassacskán aludni menne.

Talán még nem kell evidenciák szerint szavaljak,
hogy az ott egy döglött, millió tonnás kőhalom,
huszonöt perc múlva este, és a birkák zöld fűvet harapnak.
Talán még nem kell. Talán az utolsó alkalom.

Bárdokkal énekelve

A Kreatív Költészet Tanszék alatt lakom.
Fölöttem hivatalból hadoválnak verset.
Biflássák a modern poétika-egyszeregyet,

digitális múzsákhoz e-maileznek fohászt,
a főművész a szakma tudósa, doktorált.
Mi odafönn zavaros hazafias álom,

én itt a pincében – idegen – valóra váltom.
Bárdok telepszenek hozzám és a nyirkos asztalon
összekönyökölve búsongón dúdoljuk a dalt,
az örököt, egyszerre walesit, egyszerre magyart.

Szeszélyes áhítat

Elnyújtóztam élvvel a Palota téren,
a tágas, nyár-meleg kockakő ölön.
Akkor már elmúltam negyvenéves.

Pétervár gyengéden ringatott. Ó, az az öröm!
Gyermekin rajongtam, tiszta volt odafönn
az ég, akár a lelkem, fényes.

Maradtam volna még! Most, az est-hűvös mozaikon
Debrecen Nagytemploma zordan fölém hajol:
„Ejnye!” Makkfeje felér a tompa sötétig.
Kinek van kedve maradni még itt?

Májusi erőszak

Még el sem nyíltak mind az orgonák,
lövell a tűz az égi rőt kohóból.
Serceg a föld, belényalint a láng,

rémült rigók rikoltoznak s e vad riadótól
felvert szatír feszül lombos öltre.
A völgy vonaglik ifjún és buján,

feltárul szemérme bársony szűzi zöldje.
Vergődik, de boldog, reszket íze, tagja.
Miért a kék, a láz, ha önnön forró magja
gyümölcsét e martalóc örökké elragadja?

A hídon

A hídon ballagtam át, majdnem mintha égben
úszva az alig pár méternyi túlra.
Mint kecses nyakon míves ezüst ékszer

fürtös akácok a karcsú ívre ráborulva
csüngtek. Valami féktelen gyönyörre vágytam,
soha átal nem érni, csak lebegni lázban,

ragyogva reggeli tiszta fények
szípkorka tükröként a puszta légnek.
Mint a szépségtől roskadó akácok,
mint díva, kinek a mámor megártott.

Séta nőnapkor

Ballagok fölfelé a hegyre,
a huncut március orromba vágja
kémények késői füstjét.

Távoli meleg lebegi körül a szívem,
múlt tavaszok bódító láza,
asszonyi kristály napsütés.

Hunyorgok föntről, alatt a város.
Ifjú tavasz ragyog rá szelíden.
Szemem előtt áttetsző drága kelme
leng, gomolygó füst, csillámló pára.

Ima

Lassacskán templomomba térek,
az igazzal én jól megférek,
nincs bennem se megbánás, se méreg,

hogy görnyedve, de benn álltam a sorban,
hogy megkísértett olykor a valótlan,
és szabad lelkem önkényura voltam.

Itt a csöndben, hol sűrű a bánat
s oly kevés az ember, mormolom imámat;
kibírjam, ha nessori lázak
is gyötörnek halandói ruhámat.

A völgyben

Már sohasem térek vissza
az ormokra, túl a zöld-fekete lombokon.
Már sohasem térek vissza.

Még nem vágok neki
az útnak, ahol a vastag csönd lépteim felissza.
Még nem vágok neki.

Csak állok és nézem a fénylő ormokat,
a feketén zöldellő lombokat,
az utat, ahogyan hosszan elnyúlik
előttem az időkön túlig.

Panasz magamnak

Kinek ríhatnám el az idő csúf játékát velem?
Panasz szavam szívére ki venné, saját bajának
tetejébe? Mert mind aki élő hiába lázad,

cipeli terhét, míg űzi bánat, fondor félelem
s csalja csilló messzi remény, de útja nem fogy, nem ér
el sehová, mit tegnap legyűrt, feltornyosul elé

holnap, csak réved vakon, mint futkosunk talmi lázban,
nem értve hová tűnik ifjúi hév, rőt szerelem,
s megsejtve, hogy egyedül marad majd örök magányban,
fájdalmasan nyüszít, akár az eb holdas éjjelen.

K Z S

A fájdalomhoz testem túl tömör,
elmerül a hányódó jajokban.
Bölcsesség, vagy áruló közöny,

hogyan nem ordítok, nem tépem hajam,
múlásodban süllyedő magam
hűvös mélyek nyugalmába térek?

Ki holt vagy már, tudom, megértesz:
a kételkedésben végsőkig hatoltam.
Az Örök Idő keblünkön tipor,
célja, kegyelme, vége semmikor.

A Tél utcán

A Tél utcán a nyár, ha múlik,
rád csaholnak földöntúli
kifent szemfogú szelek.

Fáradt nap vöröse, véred,
ami ez utcán még meleg.
Minden kötésed letéped.

Nincs már tőled iszonyúbb itt.
Bújnak előled a népek.
Feltűrt gallérban remélnek,
mint a holtak életet.

Avarégetők

Nem írok már, nem is olvasok.
Hírlik, tavasz jön, s tényleg,
ősz levelek bő füsttel égnék.

Bennem is milyen furcsa tűz lobog!
A torkomig rakott máglya,
mint nyirkos avarnak lángja

már-már kialszik, majd újraéled.
Dobálják rá a tegnapot,
hogy szítsák, vagy lohadjon végleg.
Viszi a szél a füstöt! Nem telik neki másra.

Mintha...

Mintha kocsiablakon a pára,
az eső lomha dobogása,
mintha fényen túl meredő ágak,

mintha unott szerelmes sóhajok
– míg az évek egymáson keresztül hágnak –
nyűnék az ólmos holnapot,

mintha nem is e világon járnék,
mintha a Nap volna sötét árnyék,
mintha te volnál ellenem,
ki egyedül maradtál nekem...

Szeptember

Még csak az ősztől borzong a meggyfa ága,
figyeljük egymást konokul megállva,
mellényem kissé összébb vonom.

Karácsonyokról írt a kedves.
A lombok közt riadt bánat verdes,
gyönyöre csöndnek, feledésnek.

Fagy jön, tudom. Szívem, akár a levél éle,
megremeg. Jövendő ünnep lüktető éke.
A pártatlan, hűvös tisztaságban
a Nap, mint fenyőn a függő, lebeg.

Szilvia

Bokáig érő
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

Ki volt ő nékem?
Szavát sem sikerül már
felidézniem

s hullámzóan, sötéten,
mint az idő,
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

K.M.M.

Ma kandi rímek
eső az ablakon
koccantja álmában a szívet.

Ma csacska fényel
október kinn oson,
majd besötétít, mint az ében.

Ma én, a híved
szobádba csillanok az éjjel,
simítlak, új utakra kélek
s hogy aludjál, hagyom.

Japán akác

Fölém magasodik sok komor japán akác,
míg végigűz nap mint nap egyazon úton
a pénz s valami flegma munkaláz.

Sűrű lombokon villámol át a fény.
Szemed? Vagy napsugár? Óv-e, vagy ellenem tör
a rám hajló barna-zöld tenyér?

Kedves! – nap mint nap szemedről álmodom.
A fény se csak ha napba nézel ér!
Van aki óvjon, van ki ellenem tör,
mégis egyre álmodom szemedről.

Most, hogy megfejtettem már

Tenyérfyi résből tűz a nap,
nehéz, cuppanó cseppek hullanak
s én beledőlhetek puhán a fénybe.

Most, hogy megfejtettem már az Egészet,
nem leselkednek rám új miértek,
téged is megláthattalak.

Oly sok voltál, s oly éltető, mint e cseppek,
oly meleg s vakító, mint a sugár fönn.
Énbennem voltál, s kívül e földi körön.
Ki vagy te? Szeretlek!

Nem jövök

Átvirrasztott bűnös éjszaka,
kém a csúffal, izzadt remegés,
szűk szemedbe vékony könny szökött,

lázás főm a homlokodhoz ér,
bélyeges vagyok, szökésben üldözött
rab, se pénzem, se otthonom.

Nem jövök hozzád már soha.
Te sem vársz több riadt csöngetést.
Rejtegeds a volt nem volt hevét
s boldogulj. Én örök bolond!

Tizenkettedik

Fehér világ az dőre ékszerekkel,
amit a reggel szívemben talált.
Ezüstkorallok szikrázó hidegben,

tündérintózat, mint kinn a téli fák.
Hozzád, ha bújok hűvös koccanás.
Rá hosszú csönd. A mélyed meg se rezzen.

Kopár magadnak lettem talmi éke.
Múló gyönyörbe vonni még remél-e
más, pőre fagyból költözködni vágyva
jégziporkás, dér-csipke világba?

Szűz hóban

Hol ring a fagyban Fjodorova Ánya?
Vorkuta rejti? Hatanga? Mezeny?
Nem indultam kecses nyomába,

a vad tundra jegyezte el.
Fehér korallok ágbogán
hömpölyög az éj, bús óceán.

Szűz hóban kurtán baktatok,
hó főd el múltat, holnapot.
Merre a helyes irány?
Merre, ki meleg ölével várna?

Bronnie

Bronnie visszafordult a sarkon,
szeme kacér borúját rám emelte
és hatvanéves csitri lelke

felragyogott, mint kéklő óceán.
Nem velem, távoli hazájával gondolt talán
s egy régmúlttal, hol hagytam, maradjon.

Szerethettem volna is akár,
és lehet, hogy minden nőben őt szerettem,
s most, hogy lénye hullámszik tekintetemben
szerelmeimhez sodor e tiszta ár.

Váratlan találkozás

1.

Amint beléptem,
mintha nem is ébren
járnék, gyöngyözött a két szem.

Az opálos délutánban
a kupé csordultig telt a lánnyal.
Leültem szemben e varázssal

s mélyemig ragyogott a lénye.
Tizenéves szeplőtelen tükélye
aranyló sugárba vont a bennem
mi lényegem, de régen elfeledtem.

2.

Robogtunk bódultan egy jövőbe,
ha létezik bárkinek is jövője,
legyen mégoly selymes is a bőre.

Szavunk kozmikus távol
hatolt e kicsinyes, békétlen világból,
ahol az anyag jámborabb anyagra gázol,

oda, hol nem számít fajtája, kora,
egymásban otthon az otthona
mindennek, s mint csillagrendszeri termék
óriások és tündöklők a lelkek.

3.

Amint kilépett,
mintha álom ért volna véget,
vagy a Nap bágyadt korongja kiégett

füstös fáklyaként vándorolna
tovább, homály szivárgott a vagonba.
Kikönyököltem az ablakon szorongva.

Ment a peronon, nem fordult hátra,
ember, aki a bűneit még nem bánja,
de összes ízében regnál a törvény,
szédítőn, s leránt, akár az örvény.

Visszajár a nyár

Októberre visszajár a nyár,
incseleg a kópé ifjúság.
Emléke oly meleg, eleven,

pajzán kacaj, vad vágy, féktelen
tűz süt szavadból elhulló reám.
Rőt hevében mégsem gyúlok el,

mert más vagy te, mint mutatod magad;
szemfényvesztő hamis kis csaló.
Jaj, reszketek, ha lobbot vet hajad,
de északabbra hullik már a hó.

Árnyas nappali

Beléptem. Opálos asszonyi ború lengett
a homályban, tömött, puha párnák heverték
szerte s mint súlyos, leomló drága kelme

brokátos csönd fodrozott körém. Íme, itt honol ő
bezárva, képek, nipppek között a Nő,
érintetlen, törékeny antik váza!

Fülledt, bódító illat, buja trópusi növény
ringatta szendergő vágyainkat.
Hallgatag szolgálta strázsálta e halotti rendet.
Körbevezetett, majd kikísért, s leoltotta a szerelmet.

Este a hegyen

Felbaktattam a hegyre titkos késztetés szerint,
talán hogy átláthassak hozzád, túl az óceánon,
de innen fentről is csak a Bazilika sziluettjét látom,

sóvár szemem az esti ködbe hiába tekint
sugárzó alakod kutatva, lenyugodott áldott napjaimnak Napja,
messzi arcod, akár e boltív, az éjben elmerül.

A szívemen a nyirkos esti csönd mozdulatlan megül.
A hallgatás tudóm s a várost fojtogatja.
Nem látszik itt már semmi és senki élő arca,
s egy komor, hűvös áram váratlan meglegyint.

Polin

Kétszáz méter lassú lépttel, csak ő, meg én.
A haja loboncos, itt-ott barna, másutt fehér.
Az apró állomás s a híd között az erdő

lombján át a fények huncutul lábunkig lenéznek.
Megáll hullt, puha barkán topogni lenn a padkán,
kuncognak a fák, de úgy tesznek, nem figyelnek.

Ősi kelta arca redőit kétezer esztendő
fájdalma, kudarcra marta. Rebbenőn tekint rám.
A hídhöz érünk. Odalenn a víz gyönyört és félelmet sodor.
Munkába indul szótlanul, én messze át a túlsó partra.

Tündérfényben

Alállobban a bukó nap a nagy, kék fellegeknek,
a völgy fölött az ormok a párahegyekkel
csillámolnak, lebegnek.

Így tűz át az arcod túlvilági sugárral
tornyos, gomolygó éveken,
bennük tündöklöm, lebegek, szálló szikla a lángban.

Nagycseppű, súlyos eső ered meg.
Omlik rajtam nedve mélabús szemednek.
Sodródva utamon fények, fellegek, ormok,
s tündéarcod kísér, amerre bolyongok.

Testmeleg

Kezed vállamra nem tetted, s már ne tedd!
Dolgozz, míg dolgozol,
nem vagyok én senkid neked.

Kívül-belül acél a tél.
Telefonod a fagyba néha belecsörren,
hangok reccsennek kuszán a kettőnk közötti csöndben.

Szavad páráll, majd ledermed. Hiú zúzmara.
Télidőn a testmeleg, mi táplál, éltető.
Hajh! – zimankókban járt át a hő!
Hol vagytok, Ágnes, Szvetlana?

Veszteségek

Nem fogok sajgón emlékezni rád.
Talán a veszteségre,
hogy nem fejtettem le felkínált ruhád.

Hidegen kéklő reggelen,
mikor az égen zengő acélok szállnak,
épp csak eljátszik tekintetem,

nem kínoz vágy, hogy velük szálljak.
De tudom, közelgő, nyirkos őszidőn
vaksin kémlelek majd a messzeségbe
egy moraj után, túl a kifürkészhetetlen ködön.

Te vagy csak nekem...

Te vagy csak nekem,
kire alvó-éberem
még gondolhatok.

Te voltál nekem,
de versbe fogtalak,
s csak a versem szeretem.

Most róla dalolok,
az égig emelem,
de ha ezt befejezem
már egyedül vagyok.

Lehoczki Károly

lehoczki@freemail.hu

+36 76 321548